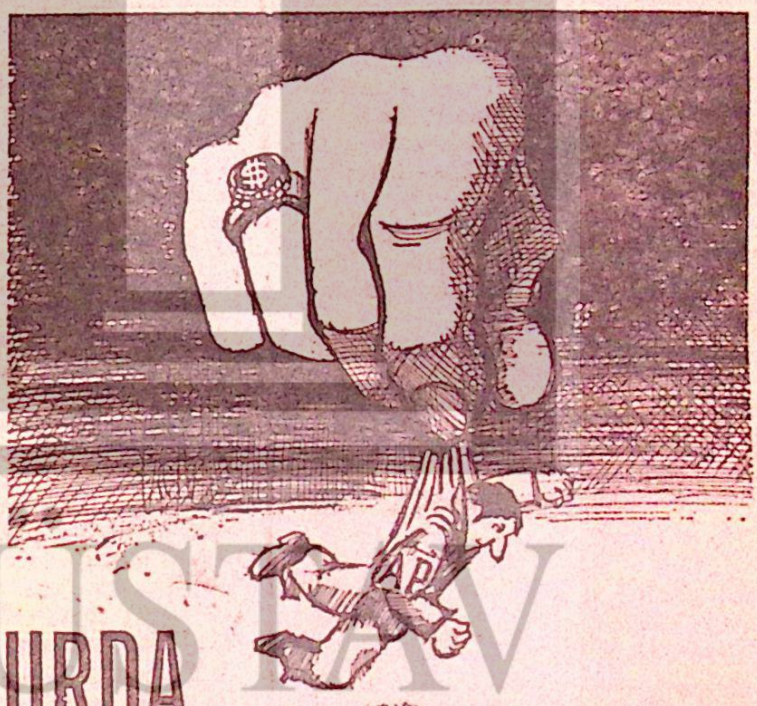
BAĞIMSIZ TÜRKİYE

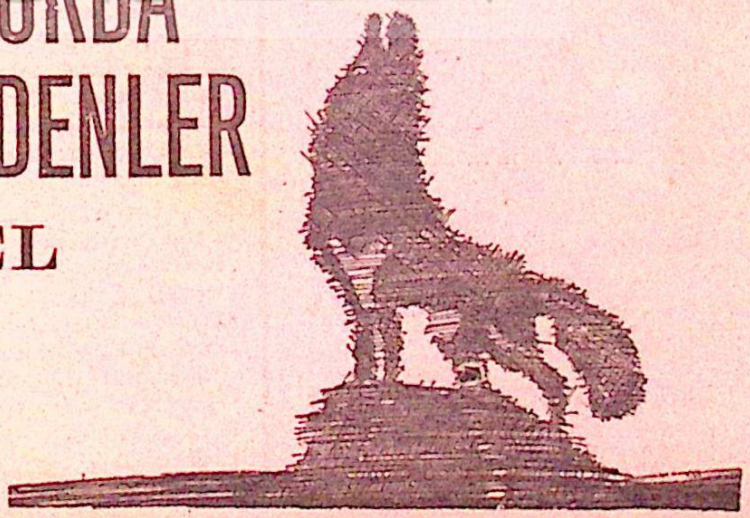
Y. Ergüvenç'den
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

SİYASİ GAZETE / SAYI: 60 / 30.10.1978 / 350 KRŞ.

KIRATI KURDA TESLİM EDENLER

DEMİREL
BAYAR
TÜRÜN

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7-A
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı:
Osmanlı Matbaası
Himaye-i Etfal Sokak, No: 6/5
Cağaloğlu - İstanbul

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır

Baskı Tarihi:

30.10.1978

İÇİNDEKİLER

KIRATI KURDA TESLİM EDENLER ... 3

ÇETİN YOLU SEÇELİM 4

ORMANKADI KÖYÜ'NDE
T E P MİTİNGİ 7

YAŞASIN BÜYÜK EKİM DEVRİMİ ... 8
SOSYALİZME

BARIŞÇI GEÇİŞ OLANAĞI 9
ABD EMPERYALİZMİ

TÜRKİYE'DEN VAZGEÇEMEZ 13

CUMHURİYET NEYİ TEMSİL EDER? ... 16

ARKADAŞLAR,

Gün, faşist terörün, ağzı köpüren kuduz köpek gibi, halkımıza saldırdığı gündür. Gün, bu faşist terörle, halkımızın yiğit evlatlarının düştüğü gündür.

Partimizin üyesi ve proletaryanın yılmaz omuzdaşı Mustafa Özkan'ın düştüğü haberinin açısına ek olarak, beldemiz Nazilli'de örgütlenmemiz de yanımızda bizimle omuz omuza duran arkadaşımız Süleyman Yörük'ün ağzı salyalı kudurmuş faşist köpeklerce kurşun yağmuruna tutulması sonucu yaralı olarak kurtulmuş olması, bizi mücadelemizde daha bir bilemektedir.

Arkadaşımız Süleyman Yörük, bize katılmadan önce, Nazilli Halk-Der'de örgütlü bir mücadele etme yollarını aramış ama sadece öğrenci gençliğin uğrak yeri olduğundan, ayrıca da onu ellerinde tutanların ideolojilerinden ötürü, isteğinin gerçekleşemiyeceğini görmüştür.

Bizimle okumalara başlayan Süleyman arkadaşımız, teori olarak hiç bir şey bilmediğini, çünkü daha önce bulunduğu «Halk-Der»de seminerlerin hep kendilerinin katılamadığı zamanlarda yapıldığını, kendilerinin katıldığı seminerlerde de hiç bir şeyi anlayamadığını ifade etmişti.

Sonraları bizimle birlikte, okuma ve seminer çalışmalarının dışındaki çalışmalara da katılan Süleyman Arkadaş, varlığımızın kanıtlanmasından sonr kuşkuya düşen ve kendi tekkelerinin geleceğinin korkusuna düşen Halk-Der yöneticilerinin bizimle ortak mahalle komiteleri kurma isteğini, iyi niyetten kaynaklandığını sanarak bize getirmiş ve bu çalışmanın yapılmasını arzulamıştı.

Bu öneri karşısında, biz tartışmayı kabullendik. Ve tartışma günü sorduğumuz sorulara ve yapmaları gereken açıklamaların yapılması isteklerimize karşı gösterdikleri tepki, dükkanının karından başka bir şeyi düşünmeyen franksiyoncu tutumla, sorumlu sınıfsal mücadele yürüten bizler arasındaki farkı apaçık bütün arkadaşlara göstermiş oldu. Çünkü amaçları kendilerini terk eden adamlarını yeniden çalışma görüntüsünde bizlerden koparmaktı.

Bundan sonraki çalışmalarımızda Süleyman arkadaş ön sıralardaki yerini hiç terk etmedi.

Kendi muhiti olan- aynı zamanda Nazilli'nin gece kondu bölgesi- Yıldıztepe'de sevilen kişiliği ile etkin olması faşistleri çileden çıkartmağa yetmişti. Hele daha önceleri ülkü ocaklarına kayıtlı olup sonradan ayrılan eski arkadaşı Hüseyin Sak'a halk düşmanlarının gerçek yüzlerini göstermesi, Süleyman arkadaşımızı Nazilli'de faşistlerin boy hedefi yapmağa yetmişti.

9.10.1978 Pazartesi geceside, Saray sinemasının önünde Yıldıztepe ye doğru çıkarken, yanındaki Hüseyin Sak'la beraber, Nazilli ülkü ocakların kayıtlı Mesut Sarıoğlu, ve bir başka faşist tarafından kurşunlanan Süleyman arkadaşımız yaralı olarak yanındaki Hüseyinle birlikte devlet hastanesinde tedavi altına alınmışlardır. Bu kez faşist katiller amaçlarını tam gerçekleştirememişlerdi. Arkadaşlarımış yaralanmışlar ama kurtulmuşlardı.

Faşizmin ve faşistlerin amaçları bellidir. Halkımızın en yiğit en inançlı unsurlarını vurmakla bu kavganın kazanılacağını ya da geniş halk yığınlarının korkutulup, bu kavgada sınıfları safında yer tutmalarını engellemek ve ardından tezgahlıyacakları darbeyi böylece halka kabul ettirmektir tasarladıkları.

Onlara söyleyecek sözümüz yoktur. Onlar «dökülen diş, çürüyen et» gibi, gideceklerdir. Çünkü tarih basmış alınlarına hükmünü. Ve çoktan hak ettiler, halkların katili olarak ölümü.

NAZİLLİ'den bir gurup T.E.P.'li

BAŞYAZI

KIRATI KURDA TESLİM EDENLER

Marx, «Lois Bonapart'ın 18. Brumer'i» adlı yapıtının başında, tarihte her olayın tekrarlandığını söyler; ama ilkten trajedi olarak, ikinci kez ise komedi.

Türkiye'deki faşist hareket örneğin Alman faşizmi ile kıyaslandığında Marx'ın bu sözünü anımsıyor insan.

Hitler de, Mussolini de burjuva demokrasisinin çürüdüğünü, ülkeyi bir emekçi halk ayaklanmasından ancak faşist dikta düzeninin kurtarabileceğini açıkça söylerlerdi. Faşist kara ya da kahverengi gömlekliler bir demokratik kuruluşu basıp kan döktüler mi, onların eylemlerine açıkça sahip çıkarlardı. Onlarınki gerçekten halklarının başına çökmüş bir facia idi.

Bizdeki MHP ve onun başbuğu, örnek aldığı Funrer ya da Duçe ile bu bakımdan tam bir tezat oluşturuyor. O, faşist lider tipinin gülünç bir karikatürüdür.

Türkeş, demokrasi aşığıdır görünüşte. MHP sözcüleri hep barış çağrılarında bulunurlar. Kendi adamları cinayet suçu işleyip de yakalandı mı ya deli olduklarını iddia ediyorlar ya da tiyatroculuk masalları gibi başka yalanlar uydurarak kendi emirleriyle girişilen faşist eylemlere sahip çıkmıyorlar. Özellikle, seviyesiz, iki yüzlü bir faşist hareket bu.

Bugün artık maskeleri düşmüştür. MHP'nin ve yandaşı kuruluşların birer silahlı faşist terör örgütü oldukları kanıtlanmıştır.

Bu durumda doğal olan nedir? Burjuva devletin yetkili yargı organlarının harekete geçmesi ve suçluları adalet önüne çekmesi. Bu hala olmadı.

Doğal olan burjuva hukuk devletine sahip çıktığını iddia eden parlementer partilerin, örneğin AP'nin de bu silahlı terör örgütü ile arasına mesafe koymasıdır. Bu da olmuyor. Tam tersi, son AP Genel Kongresi bu parti tabanının geniş kesimleri ile çelişerek MHP ile dayanışma kongresi görünümündeydi.

AP Büyük Kongresi'nin Demirel'in zaferiyle sonuçlanması bu anlamı taşır.

Kongrede açık seçik dile getirilmese de iki görüş çatışmaktaydı. Bir yanda bağımlı kapitalizmin burjuva hukuk devleti görüntüsü altında daha iyi savunulacağı görüşü, ki Kâmran İnan bunu temsilcisiydi; öte yanda biçimsel burjuva demokrasisinden umudu kesmiş olan ve çareyi parlamenter paravanalı ya da paravanasız faşizmde arayan görüş, ki bunu da Bayar, Demirel, Türün üçlüsü temsil ediyordu.

Fahri AP lideri durumunu gittikçe kendine yakıştıran Bayar, Büyük Kongre arifesinde konuşmuş ve dinleyicilerini bir komünizm umacısı ile korkutarak, kurtuluşun açık faşizmin en kanlısında olduğunu söylemişti. Bayar'ın esin kaynağı Amerikan kuklası Suharto'nun Endonezya'sıydı. Orada, tarihin kaydettiği en büyük katliamlardan birinde, solcu bilinenler yakınlarıyla birlikte (bir milyona yakın insan), öldürülmüştü. Bayar'a göre Türkiye'de de öyle yapılmalıydı. Devletin başındayken, Türkiye'nin kısa zamanda bir küçük Amerika olacağını söyleyen Bayar, bu kez daha iddiasızdı, koca Türkiye'nin, dünün sömürgesi Endonezya'ya benzemesiyle yetiniyordu.

Saç ayağının ikinci kişisi Türün, 12 Mart açık faşizminin ünlü işkencecibaşısından başkası değildi. Onu burada uzun boylu tarif etmenin gereği yok, halkımız yurtsever kanına susa-

mış bu Pinochet özentisini yeteri kadar tanıyor.

Saç ayağının üçüncü kişisi Demirel'e gelince, o, milyonların oyunu alan bir ana muhalefet partisinin başı olarak oyununu ötekiler kadar açık oynayamaz. Faşizmden nefret eden yığınların nabzına göre şerbet vermek zorundadır. Ancak kimse yanılmasın: Demirel'ler, Bayar'lar, Türün'lerin Türkeş'lerin kumaşındandırlar. Bunlar Türkiye'de faşist cephenin kol başlarıdırlar. Biçimsel burjuva demokrasisinden umutlarını kesmişlerdir. Kongrede parlamentoyu boykot yetkisinin Parti Yönetim Kurulu'na tanınması yolundaki karar, «sineyi millete dönme» edebiyatı bunun bir kanıtıdır.

Bunlar Washington'un uygun göreceği anda «sineyi millete» döneceklerdir. Ve güçleri yetirse açık faşizmi ilân edeceklerdir.

Bu durumda Demirel'in imana geleceğini, MHP ve yandaşı örgütlerin, bu cinayet şebekesinin faşist saldırılarını kınayacağını beklemek, Ecevit - Demirel dialogundan olumlu sonuçlar ummak hayaldir.

IMF'si, Dünya Bankası, AET'si bu iktidarla kedi fareyle oynar gibi oynaya dursun, olaylar hızla gelişmekte ve bir dönüm noktasına yaklaşmaktadır.

Türkiye'de faşizim ile demokrasi güçlerinin kesin mücadelesi gündemdedir. Faşist mihraklar örgütlüdürler ve gerçek güçlerinin çok üstünde sonuçlar elde etmeyi amaçlıyorlar. Bunda kararlıdırlar.. Karşılarındaki yurtsever güçler muazzam bir potansiyel demokratik gücü temsil etmekle birlikte, dağınıktırlar. Karşılaştığımız tehlikenin korkunçluğu demokrasi güçlerini birleştirebilir, birleştirmelidir. Yoksa, dağınıklığın, kararsızlığın bedelini emekçi halkımız ve özellikle bağımsızlık ve demokrasi güçlerinin en bilinçli kesimi çok pahalı ödeyecektir.

CHP de faşizmin hedeflerinden biridir. Bu, bir ikinci 12 Mart olmayacaktır, faşizm darbelerini en soldan merkeze kadar yöneltecektir. O halde emekçi halkı faşizme karşı mücadelede harekete geçirmede hükümette olan CHP'ye sorumluluk düşüyor. Sosyalist hareketin, bu acı gerçekler ışığında bilinçli tutum ve davranışlara biran önce girmesi, bağımsızlık ve demokrasi cephesinin tüm unsurlarını seferber etmede en büyük etken olacaktır, olmalıdır.

ÇETİN OLAN, BİRLİK İÇİN MÜCADELEDİR

ÇETİN YOLU SEÇELİM

Türkiye'de bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu bilen hareketin bölünmüşlüğü bir gerçektir. Bu bölünmüşlük sistemli biçimde emperyalizm tarafından kışkırtılmakta ve birlik doğrultusunda bilinçli çalışmalar baltalanmaktadır. Bu koşullarda devrimci uyanıklık emperyalizmin bu oyununu bozmak ve birlik doğrultusunda somut koşulların emrettiği ileri adımları atmaktır. Bilelim ki, Türkiye solunun bölünmüşlüğü yalnızca emperyalizmin işi değildir. Bu, aynı zamanda grupçu, fraksiyoncu tutum ve davranışlardan kendini kurtaramamış olan sosyalistlerin de sorumluluğunu taşıdığı bir durumdur.

Elbette ki bağımlı kapitalizm gibi son derece çapraşık bir iktisadi alt yapının üzerinde yükselen siyasal üst yapıda sol hareket, özellikle işçi sınıfının kısa bir süre içinde sayıca hızla arttığı bir tarihsel dönemde, işçi sınıfı adına konuştuğunu iddia eden sapma niteliğinde çeşitli akımlar olacaktır. Bu doğaldır. Ancak, Türkiye solunda sağlam ne varsa onu sırasıyla eylem, ilke ve örgütsel birlik doğrultusunda yöneltmek görevinin bugün karşımıza dikildiği de bir gerçektir.

Tarihimizde hiçbir zaman bugünkü kadar

açık faşizm bir tehlike olarak karşımıza çıkmadı. Hergün işlenen siyasal nitelikteki cinayetlerin, katliamların, çeşitli provokasyonların amacı bellidir: Türkiye'de ulusal demokratik akımı ezmek ve ülkemizi emperyalizm için, onun işbirlikçileri için, onların sömürü ve tahakkümü için elkensiz gül bahçesine çevirmek, yani açık faşizmin en kanlısı.

Emperyalizme karşı, faşizme karşı, Türkiye'de demokrat ve yurtsever güçlerin etkin mücadelesi ancak bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu bilen hareketin örgütsel birliği gerçekleştiğinde verilebilir. Faşizmin kökü ancak bu koşullarda kazınabilir. Örgütsel birlik yani Türkiye solunda sağlam, gerçekten proleter devrimci ne varsa onun bir örgüt çatısı altında, onun örgüt disiplini içinde birleşmesinin nihai hedef olduğunu asla gözden kaçırmadan, bugün ivedi olarak saldırı durumunda olan faşizme karşı omuz omuza vererek anti-emperyalist ve anti-faşist eylem birliğini bir an önce gerçekleştirmek için yapabileceğimiz şeyler vardır. FAŞİZME KARŞI DİRENİŞ KOMİTELERİNİN ülke düzeyinde kurulması bu düşünce ile önerilmiştir. Ayrı ayrı sol gruplardan bu konuda somut görüşler beklemekteyiz.

Evet, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu bilen hareketin birliği sorunu birinci sorunumuzdur. Her işçi sınıfı devrimcisi bu soruna çözüm getirmek için olanca gücü ile çalışmakla yükümlüdür. Bu son derece ciddi konunun yozlaştırılmasına, türlü grupçu hesaplarla birlik sorunumuzun laçkalaştırılmasına kesinlikle karşıyız. Elbetteki burada ilk adım Türkiye'nin somut gerçeklerinden esinlenen, faşizme karşı tüm ulusal ve demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasıdır. Ancak öyle bir dayanışmanın gerçekleşmesi en tutarlı anti-faşistler olan sosyalistlerin omuz omuza vermesinden geçer.

Şunu bilelim ki, anti-faşist birlik kavramını yozlaştıran, ucuzlatan kimse dolayısıyla faşizme hizmet etmiş olur. Türkiye'de anti-faşist güçler, emperyalizme karşı olan güçler muazzam bir potansiyel güç oluşturmaktadır. Birlik doğrultusundaki çabalar bu muazzam gücü bağımsızlık ve demokrasi yolunda seferber etmeye yönelik olmalıdır. Yasak savma niteliğinde «birlik» adı altında kısır çıkışlarda bulunmaya kimsenin hakkı yoktur.

Şimdi Vatan Partisi, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Emeğin Birliği ve Rızgari gruplarının güç ve eylem birliği doğrultusunda önerilerine gelelim.

Vatan Partisi, Kitle ve Devrimci Dernekleşme'de dahil olmak üzere bu grupların oluşturdukları güç ve eylem birliği platformuna bir program önerisi sunmuştur. Bu öneri Hikmet Kıvılcımlı arkadaşın 1950'ler koşullarında kaleme almış olduğu Vatan Partisi programının bir özetinden başka şey değildir. Bilindiği gibi on yılın DP döneminde basın özgürlüğü diye bir şey yoktu. Sosyalist literatürün yayını kesinlikle yasaklanmıştı. Nazım'ın siyasal içeriği olmayan bir şiirini yayınlamak bile 142. maddelik bir suçtu. Bu koşullarda bir proletarya partisinin programını legal olarak yayınlamanın olanaksız olduğu açıktır. Ve Kıvılcımlı bu yüzden bir kısmı doğru olan program istemlerini şekere bulayarak sunmak hatta program girişinde işbirlikçilerin adamı Adnan Menderes'e bir övgü yazısı yazmak zorunda kalmıştır. Böyle bir programın ayet-i kerime mertebesine ulaştırılması çok yanlış bir tutumdur. Ve bir çok bakımdan liberal bir iktidarca benimsenebilecek bu programı anti-faşist eylem birliği platformunun program önerisi olarak sunmak ise ciddiye alınamıyacak bir davranışsur. Vatan Partili arkadaşların önerilerini geri almalarını öneriyoruz. «Anti-faşist güç ve eylem birliği platformu» adı altında olsa da VP programını eğer biz benimseseydik VP'ne üye yazılırdık.

Emeğin Birliği grubunun program önerisi çelişkilerle, hatta anlamı zedeleyen cümle düşüklükleriyle doludur. Önerinin gerekçesi yalnızca anti-kapitalist bir platformu benimseyecek yani doğrudan doğruya sosyalizme varmayı amaçlayan güçlere hitap ediyor. Bildiğiniz gibi bu güç ancak işçi sınıfı olabilir. Oysa gerekçenin altında sıralanan istemler faşist kuruluşların kapatılması gibi, 8 saatlik işgünü, grev hakkı gibi herhangi bir liberal burjuva iktidarın gerçekleştirebileceği taleplerdir. Ayrıca burada asgari ve azami istemler de birbirine karıştırıl-

mıştır. Emeğin Birliği'ndeki arkadaşların anti-faşist güçbirliği sorununu daha ciddi olarak ele almalarını ve daha tutarlısını sunmak üzere önerilerini geri almalarını öneriyoruz.

Kurtuluş grubuna gelince: Bu gruptaki arkadaşlarla ilişkilerimiz eskilere dayanır. Biz kendileriyle başından beri proleter devrimci bir platform çevresinde birlik ve dayanışmadan yana olduk. Ancak deneylerimizin olumsuz sonuç verdiğini, bu arkadaşların bağnaz grupçu tutumdan kendilerini kurtaramadıklarını üzülerek gördük. Kurtuluş grubunun anti-faşist eylem birliği için bir program önerisi olup olmadığını bilmiyoruz. Böyle bir şey elimize geçmedi. Ancak son olarak yayınladıkları «Faşist saldırılara, Hayat Pahalılığına ve Sömürgeciliğe Karşı Mücadele Kampanyasına Çağrı»yı okuduk. Burada özetle şöyle deniyor:

«Türkiye'de sosyalist hareket içinde eylem birliği hayata geçirilememiştir. Bu konuda ilkesizlik, sekterlik ve dar grupçuluk egemen olmuştur. Çeşitli biçimlerde oluşan eylem platformları belirli siyasetlerin sekter, dar grupçu tavırları yüzünden dağılmış, sol siyasetler arasında bu sorunun önemi hep savsaklanmıştır. Üstelik adına «demokratik eylem platformu» denilen platformda siyasetler yüz yüze gelmemektedir. (...) «Ayrıca bu platformlarda alınmış kararlar hiçbir zaman geçerli olmamış, saptanan ilkeler, görüşler, sözde kalmıştır.»

Bütün bunlar çok doğru. Eğer bu satırlar bir özelestiri olarak kaleme alınmış olsaydı büyük değer taşırdı. Oysa böyle değildir. Aynı çağrının sonunda siyasetler «Kurtuluş'un anladığı anlamda» anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-şövenist ilkeler doğrultusunda merkezler düzeyinde yüz yüze gelmeye çağrılmaktadır. Ve bu amaçla bütün siyasetler Kurtuluş'un tek başına düzenlediği mitinglere katılarak kalabalığı oluşturmaya çağrılmaktadır.

Yani, özet olarak, bize «benim anladığım anlamda ilkeler doğrultusunda bir araya gelelim, sen benim düzenlediğim konuşmacıları yalnız benim grubumdan olan mitinglere katıl. Ama bu mitinglerin birlikte düzenlenmesine ve bunların gerçekten yığınsal bir anti-emperyalist ve anti-faşist gösteri haline getirilmesine yo-

kum» denmektedir. Kurtuluş grubunun bu çağrısıyla yukarıya aktarılan eylem birliğine ilişkin sözlerinin çeliştiği besbelli.

Kurtuluş grubunun bu fraksiyoncu tutumu her vesile ile ortaya çıkmaktadır. Son 1 Mayıs'ta, bir yıl önce TEP ile birlikte yürüyen ve 1 Mayıs katliamının değerlendirilmesini bizimle birlikte kaleme alan bu grup o zamandan bu yana bizimle diyalog kurmaktan sistemli olarak kaçmıştır. Son çağrıları da fraksiyoncu tutum?larının sürdüğünün açık belirtisidir. Yukarıya aktardığımız birlik ve dayanışmaya ilişkin sözlerini ciddiye alabilmemiz için Kurtuluş grubun fraksiyoncu tutumdan arındığını somut davranışlarla kanıtlanmalıdır.

Rızgari ve Kitle grubunun anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliği programı niteliğinde herhangi bir yazısı elimize geçmiş değildir. Ancak Rızgari grubundan arkadaşa özellikle kürt sorunu ile ilgili olarak bir açık tartışma önerdik ve kendisi bunu olumlu karşıladı. Arkadaşlarının onayını aldıktan sonra bunun yapılabileceğini söyledi. Aradan bir yıla yakın zaman geçmesine karşın kendisinden ses seda çıkmadı.

Bütün bu olumsuz örneklere karşın anti-faşist eylem birliği konusunda gelişmelerin tüm olumsuz olduğu söylenemez. Eylem birliğinin yer yer gerçekleştirdiği bir gerçektir. Örneğin Devrimci Yol'dan Dev-Genç'li arkadaşlarla grupçu, fraksiyoncu tutum ve davranışlardan uzak bazı hareketler olabilmektedir. Bunlar gerçeklerin zorlaması sonucu meydana gelen kendiliğinden hareketler olmakla birlikte olumlu bir gelişmedir ve yaygınlaştırılmalıdır. Hayat yer yer faşizme karşı direniş komitelerini bir gerçek haline getirmiştir.

Türkiye'de bugün en kolay şey solda fraksiyon kurmaktır. Emperyalizm ve işbirlikçileri solun bölünmüşlüğünü katmerleştiren her girişime dolaylı yoldan ya da açıkça arka çıkıyor. Oysa solda birliği kurmaya kalktın mı tüm engeller önüne dikilir. TEP kendi deneyleriyle bunu iyi bilmektedir. Bugün kolay yol grupçuluktur. Çetin yol Türkiye'nin gerçekleri ve bilimsel sosyalizmin ilkeleri ışığında emperyalizme karşı, faşizme karşı eylem birliğini, ilkesel ve örgütsel birliği gerçekleştirmektir. Biz çetin yolu seçelim.

MUSTAFA ÖZKAN ANISINA

ORMANKADI KÖYÜNDE TEP MİTİNGİ

15 Ekim günü Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilkesine bağlı Ormankadı köyünde bir miting yapıldı. Mitingi düzenleyen TEP idi. Devrimci Yol çizgisindeki Dev-Genç'liler de mitinge katıldı. Miting Ormankadı Köylü TEP üyesi yiğit arkadaşımız Mustafa Özkan'ı anmak içindi. Özkan 3 Ekim günü Bursa'da 15 kadar faşistin saldırısına uğramış, onlara karşı yiğitçe çarpışmış ve çarpışarak şehit düşmüştür.

Ormankadı Köy'ün bu yiğit evladını anmak ve köylüsüne baş sağlığı dilemek için mitingin yapılacağı köye giden devrimciler köylünün bir kesiminden umdukları konukseverliği göremediler. Miting arifesinde MHP'liler köye gelmiş, bazı köylüleri etkilemiş, onları şartlandırmıştı. MHP'li faşistler köylülere «Buraya komünistler gelecek, mutlaka bir çatışma olacak, belki de komünistler sizlere, karı-kızana saldıracaklar, onlardan uzak durun» demişlerdi. Bu MHP'li faşist tahrikçilerin köy halkının aklını çelmesi biraz de devrimcilerin, özellikle Ormankadı Köylü devrimcilerin gerekli uyanıklığı gösterememelerinden oldu. Bu uyanıklığı gösterebilselerdi faşistlerin oyununu bozmak işten değildi.

Ancak biraz geç de olsa köylüler gerçeği görmekten, oraya gelen devrimcilerin kendilerinin gerçek dostu olduğunu anlamaktan geri kalmadılar. Mitingin tam bir disiplin ve ağırbaşlılıkla yapılması, başka toplu gösterilerde sık sık görülen grupçuluğun, slogan yarışmalarının burada olmaması ve konuşmacıların klişeleşmiş keskin sol lafazanlıktan uzak emekçi halka hitabeden sözleri etkisini gösterdi. Ve faşist propagandanın kısa bir süre de olsa etkisinde kalmış olan köylü çoğunluğu gerçek durumu anladı.

Mitingi TEP adına bir işçi arkadaş açtı. Sözü TEP Genel Başkanı Mihri Belli'ye verdi. Mihri Belli kısa konuşmasında daha çok köylülere hitap etti. Onların büyük bir kesiminin miting yerinden uzakta durmasına, devrimcilere gereken yakınlığı göstermemesine dikkati çekti. «Bunlar köy emekçileridirler. Bunlar emekçi halktır. Emekçi halkı eleştirmek olmaz. Eleştireceksek kendi kendimizi eleştirelim. Bu halka gerçeği göstermemişiz, kim olduğumuzu, neyi temsil ettiğimizi anlatamamışız.» dedi. Belli, faşistlerin kaynattıkları fesat kazanının sonuç vermeyeceğini ve devrimcilerin ergeç bu köylü ile kucaklaşacağını, bunun bir tarihsel zorunluk olduğunu söyledi.

Belli'den sonra Dev-Genç adına konuşan arkadaş da sekterlikten uzak bir konuşma yaptı, o da köylüye hitap ederek Ormankadı Köylülerle devrimcilerin kardeşçe ilişkiler kurmasının kaçınılmaz olduğunu belirtti. Faşizmin, cinayet ve tertiplerine işaret eden Dev-Genç'li konuşmacı, Mustafa Özkan'ların boşuna ölmediklerini, devrim davasının er geç zafere ulaşacağını söyledi.

Bundan sonra sözü TEP'den bir genç arkadaş aldı. O da konuşmasında ülkenin içinde bulunduğu durumu, emperyalizmin ,özellikle ABD emperyalizminin işbirlikçisi durumunda olan gerici güçlerin düzenini sürdürmek için tek umutlarının artık faşizm olduğunu, ülkeyi başka türlü yönetemez durumda olduklarını belirtti. Mustafa Özkan'ın yiğit kişiliğinden söz eden konuşmacı şehitlerin yerini yeni savaşçıların dolduracağını ve faşist darbe heveslilerinin özlemlerinin kursaklarında kalacağını, halkın zaferinin kaçınılmaz olduğunu söyledi.

TEP'li konuşmacıdan sonra kürsüye Mustafa Özkan'ın sınıf arkadaşı bir genç kız çıktı. Konuşmasında Mustafa Ökan'ların ölümünün geride kalanların devrimci bilincini bilediğini ve bundan sonra emperyalizme ve faşizme karşı daha da büyük bir azim ve özveri ile savaşacaklarını söyledi.

Bundan sonra saygı duruşuna geçildi ve ant içildikten sonra miting dağıldı.

Mitingi izliyen günlerde, toplantıya çekimser davranan köylülerde faşist şartlanma ile kandırılmanın ters tepki yarattığı görüldü. Ve onlar da devrimci şehidimiz Mustafa Özkan'ın katledilmesinin siyasal anlamını tartışmaya başladılar.

YAŞASIN BÜYÜK EKİM DEVRİMİ

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 61. yıl dönümündeyiz. İnsanlık tarihinin kaydettiği bu en büyük ve en yüce devrimin üzerinden 61 yıl geçti. Bu devrim, insanlık tarihinde, sömürü dünyasından sömürüsüz bir dünyaya geçişin ilk dönemeci oldu. Ekim devriminin büyüklüğü, uluslararası çapta, dünya çapında bir devrim oluşu buradan gelir.

Ekim Devrimi, sömürü düzenlerinin en sonuncusu ve en azgını olan emperyalist aşamaya varmış kapitalizme indirilen ik darbeydi. O'nun açtığı yoldan, bu 61 yıl içinde, nice ezilen ve sömürülen uluslar başta işçi sınıfları olmak üzere, emperyalist zincirleri kırıp, Ekim devrimini izlediler, sömürüsüz bir dünyanın yolunu tuttular.

«Eskiden devrimler» diyor Stalin, «genellikle devlet yönetimine bir sömürücüler kümesinin yerine bir başka sömürücüler kümesinin getirilmesiyle sonuçlanırdı. Sömürücüler değişirdi, sömürü kalırdı. Kölelerin kurtuluş hareketleri sırasında böyle oldu. Serflerin ayaklanma döneminde böyle oldu. İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da bilinen 'büyük' devrimler döneminde böyle oldu. Ama proletaryanın, tarihi kapitalizme karşı yürütmek amacını taşıyan, ilk kez zafere erişen, kahraman ama buna karşın sonuçsuz kalan ilk girişimi olan Paris Komünü'nden sözetmiyorum.

«Ekim Devrimi, bu devrimlerden, ilkesinde ayrılmaktadır. O, kendine amaç olarak, bir sömürü biçiminin yerine bir başka sömürü biçimini, bir sömürücüler grubunun yerine bir başka sömürücüler grubunu getirmeyi değil, insanın insan tarafından her türlü sömürülmesini ortadan kaldırmayı, kim olursa olsun bütün sömürücü grupları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı, bu güne dek varolan bütün ezilen sınıflar arasında en devrimci sınıfın iktidarını kurmayı, yeni bir toplum, sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi almaktadır.

«İşte bu yüzden Ekim Devrimi'nin zaferi insanlık tarihinde köklü bir dönemeci, bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşama tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeci kaydetmektedir.» Leninizmin Sorunları, s. 222-223)

İşte, Lenin'in çalışma arkadaşı, Ekim devriminin büyük önderlerinden Stalin, bu büyük devrimi böyle değerlendiriyor.

Burada, Ekim devriminin, dünya işçi sınıfı için ezilen ve sömürülen uluslar için, yalnızca esin kaynağı olmakla kalmadığını, onların kurtuluş mücadelesinde maddi bakımdan en büyük desteği buldukları bir işçi sınıfı devleti yarattığını da belirtelim.

Ekim Devrimi'ni anıp da, ilk sosyalist ülkenin, emperyalizme karşı birinci ulusal kurtuluş savaşımızın zafere ulaşmasındaki katkılarını anımsamamak olanaksız. Bugünlerde 55. yıl dönümünü kutlayacağımız Cumhuriyetin ilerici, devrimci bir anlamı kaldıysa o da, emperyalizme karşı verilmiş bir ulusal kurtuluş savaşının zafere ulaşmasının sonucu oluşudur. Bu zaferde Ekim Devrimi'nin yarattığı Sovyetler ülkesinin devrimci katkıları unutulamaz.

61. yıl dönümünde büyük Ekim devrimi tüm insanlığa bir kez daha kutlu olsun. Emperyalizme, işbirlikçilerine, onların kanlı faşist diktalarına karşı, sömürüden ve zulümden yana tüm gerici güçlere karşı kurtuluş için, sömürüsüz ve zulümsüz bir dünya için döğüşen tüm dünya halklarına Ekim Devrimi güç vermeye devam etsin.

Sosyalizme Barışçı Geçiş Olanağı

Eski Bolşevik, Lenin döneminde çalışmış, Stalin döneminde Bolşevik partisinde ve hükümette çok önemli görevlerde bulunmuş ve Politbüro üyeliğine yükselmiş, Satalin'in ölümünden sonra da 1960'lara kadar devlet başkanlığı dahil Sovyetler Birliği yöneticiler kadrosu içinde en önemli mevkileri işgal etmiş olan eski Bolşevik Mikoyan 82 yaşında öldü. Bu vesile ile Mikoyan'ın Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20.ci kongresindeki konuşmasından bir bölümü aşağıda sunuyoruz.

Bu bölümde Mikoyan Marks, Engels ve Lenin'in görüşlerine dayanarak sosyalist devrim ve hangi koşullarda sosyalizme barışçıl geçişin mümkün olduğu konularını incelemektedir. Konuşmadaki bu bölümün başlığı «Ayrı Ayrı Ülkelerde Sosyalist Devrimi Barışçı Yollarla Gerçekleştirme Olanağı» başlığını taşımaktadır.

AYRI AYRI ÜLKELERDE SOSYALİST DEVRİMİ BARIŞÇI YOLLARLA GERÇEKLEŞTİRME OLANAĞI

Yoldaşlar, Merkez Komitesi raporunun ele aldığı en önemli sorun, sosyalist devrimin her zaman bütün ülkelerde ve her durum ve koşullarda silahlı ayakalnma ile gerçekleşmesinin mutlaka zorunlu olup olmadığı, barışçı yollardan devrimin mümkün olup olmadığı sorunudur.

Sosyalist devrimin her zaman kanlı bir vatandaş savaşı gerektirdiği görüşü doğru mudur?

Kapitalist ideolog ve propagandacıların komünistleri her zaman ve her yerde şiddet yanlısı, her ne pahasına olursa olsun bir iç savaşı kışkırtmayı amaç bilen, kana susamış mahluklar olarak göstermeleri olgusu tek başına bu sorunun ne denli önemli olduğunu göstermeye yeter. Bu propagandacılar bütün bu şiddetten yana görüşlerin proletarya diktatörlüğünü özünde mevcut olduğunu, bunların komünizm uğruna mücadelenin ayrılmaz birer parçası bulunduğunu iddia ederler. Ve böylelikle sosyalist fikirleri kendiliklerinden bilinçli olarak benimsemeye eğilim gösteren halk yığınlarını korkutmak için bir umacı yaratmaya gayret ederler.

Bu sorunlarla ilgili görüşünüz nedir? Merkez Komitesi Raporu bu soruya açık bir cevap getiriyor.

Bildiğiniz gibi, Birinci Dünya Savaşından önce Bolşevikler silahlı ayaklanmaya, Rusya'da devrimi zafere götüren yol olarak bakıyorlardı. Birinci dünya savaşının en kızıştığı anda Bolşevikler, emperyalist savaşı iç savaşa, vatandaş savaşına çevirme sloganını ileri sürdüler. O dönemde bizim benimsediğimiz bu tutum doğru idi ve gerçekçiydi. Çünkü dünyanın bir mezbaha haline getirilmesini önlemenin, halkları barışa ve özgürlüğe kavuşturmanın biricik yolu emperyalist savaşı vatandaş savaşına çevirmekti.

(1917) Şubat devrimi sonucunda Rusya'nın emekçileri o zamanlar en demokratik ülke sayılan ABD'de bile mevcut olmayan demokratik özgürlükleri elde ettiler. Lenin, değişen durumu göz önünde tuttu ve ünlü Nisan Tezleri'nde barış yoluyla işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi ve Sovyetlerde çoğunluğu kazanarak sosyalist devrimi başarması sloganını ileri sürdü.

Barışçı yollardan devrim sloganının geri alınması ancak Temmuz 1917 olaylarından sonra, geçici hükümetin Petrograd sokaklarında işçilerin yasal gösterisine ateş açtırmasından sonra olmuştur. Çünkü durum yeniden değişmişti. Kornilov isyanını tezgahlayan burjuvazinin şiddetine şiddetle karşılık vermek gerekiyordu ve artık iktidara ancak silahlı ayaklanma yoluyla geçilebilirdi.

Bununla birlikte uygulamada Ekim devrimi hemen hemen şiddete başvurulmadan başarıldı. Çünkü Ekim ayında artık Sovyetler

Kongresinde ve birçok Sovyetlerde çoğunluk

devrimden yanaydı. Bu durum, Sovyetlerin iktidarı fazla kan dökülmeksizin ele geçirmelerini olanaklı kıldı.

Lenin ve Bolşevikler Ekim Devriminden sonra da vatandaş savaşını ve şiddeti teşvik etmediler. Hayır, parti, devrimden hemen sonra, Rusya'nın barış içinde gelişmesiyle ilgili bir program hazırladı. Lenin, Sovyet iktidarının gözetimi altında çalışmayı kabul edecek olan Rus ve yabancı kapitalistlerle ekonomik alanda bir anlaşmaya varılmasını tavsiye ediyordu. Lenin, yabancı kapitalistlere imtiyazlar tanınmasını ve devlet kapitalizmi tipinde işletmeler kurulmasını önermiştir.

O halde nasıl oldu da halkımıza bunca acı çektiren vatandaş savaşı patlak verdi?

Tüm dünya bilir ki vatandaş savaşını başlatanlar emperyalist devletlerdir. Bu kanlı iç savaşa ilk girişen devrim değil, karşı- devrimdir. Vatandaş savaşı Bolşeviklerin isteğiyle değil, bizim isteğimize karşın oldu.

Bütün bunlardan ne sonuçlar çıkarabiliriz? Lenin ne zaman, hangi durumlarda haklıydı?

Lenin Birinci Dünya Savaşından önce silahlı ayaklanmadan yana olduğu ve savaş sırasında emperyalist savaşın bir vatandaş savaşına çevrilmesini istediği zaman mı haklıydı, yoksa, Şubat devrimini hemen izleyen aylar içinde barışçı yöntemlerle devrim sloganını ortaya attığı zaman mı? Yahutta, Temmuz olaylarından sonra, silahlı ayaklanma sloganını yeniden ileri sürdüğü zaman mı?

Ne zaman, hangi durumlarda Lenin haklıydı? Bu soruya bir tek yanıt verilebilir: Lenin bütün durumlarda haklıydı.

O, ayrı ayrı dönemlerde dogmalara saplanıp kalmamıştır, canlılığını yitirmiş olan sloganlarda direnmemiştir. Tam tersine, durmadan değişen hayatın gereklerini hareket noktası olarak almıştır. Günün sloganını formüle ederken sınıf kuvvetleri arasındaki gerçek ilişkileri tam olarak hesaba katmıştır. Ve bu ilişkilerin eğilim ve bir sonraki gelişmelerini anlama konusunda derin bir kavrayış göstermiştir o. Marksistler işte böyle hareket etmelidirler, yoksa sloganlar proleterya partisinin harekete klavuzluk etmesini baltalayan ölü dogmalar haline gelir. Lenin sorunun bu yönünü her zaman göz önünde tutardı ve «her sloganın gereğinden fazla sert olma niteliğini zamanla yitirdiğini» ısrarla belirtirdi (Tüm Eserleri cilt 28, sayfa 203).

İşte bizim ülkemizde durum böyleydi. Marks ın, Engels'in ve Lenin'in ayrı ayrı ülkelerin durumunu incelerken bu meseleye karşın ilke olarak aldıkları tavır aynıdır: Onlar herşeyin içinde bulunulan aşamaya, sınıf kuvvetlerinin ilişkilerine, somut duruma bağlı bulunduğunu her zaman ısrarla belirtmişlerdir.

1870'lerde Marks Avrupa'da herhangi bir gerçek halk devriminin ilk koşulunun «bürokratik — askeri devlet mekanizmasının yıkılması» olduğu görüşünü savunuyordu. Marks, İngiltere gibi ve bazı denizaşırı ülkeler gibi işçi sınıfının o tarihlerde barışçı araçlarla bir parlementer çoğunluk kazanarak iktidara gelmesinin mümkün olduğu ülkeleri bu kuralın istisnası sayıyordu. 1872'de Amsterdam'da bir toplantıda Marks, iktidarın zaptına dair şu sözleri söylemiştir:

(...) biz hiçbir zaman bu hedefe mutlaka aynı araçlarla ulaşılacağını iddia etmedik. Her ülkenin birbirinden ayrı olan kurumlarının, örf ve adetlerinin ve geleneklerinin hesaba katılması gerektiğini biliyoruz. Ve Amerika ile İngiltere gibi -eğer kurumlarınızı daha iyi tanımasaydım belki bunlara Hollanda'yı da katardım- işçilerin bu hedefe barışçı araçlarla ulaşmasının mümkün olduğu ülkelerin bulunduğunu inkar etmiyoruz.

Ancak bu böyle olmakla birlikte, teslim etmeliyiz ki Avrupa kıtasındaki ülkelerin çoğunluğunda şiddet, devrimimize manivela görevini yerine getirmelidir. Belirli bir anda emeğin egemenliğini tam olarak kurabilmek için zora başvurmamız zorunludur...» (Marks, Engels Toplu Eserleri, Rusça Romen bir baskı, Cilt 13, bölüm 2 sayfa 669).

İşte Marks ayrı ayrı ülkelerde devrimlerin gelişme yollarını böyle anlıyordu. 1917'de Lenin tekelci kapitalizmin yeni koşulları içinde İngiltere'de ve ABD'de polis-bürokrasi mekanizmasının büyümesinden ötürü Marks'ın yapmış olduğu bu istisnanın artık söz konusu olmadığını yazarak Marks'ın yukardaki sözlerine takılıp kalan, «barışçı devrim yolunu, kendi anlayışlarına göre, reformcu anlayışa göre yorumlayıp

bütün ülkelere, tüm gelişme aşamalarında geçerli bir ilke düzeyine yükseltmeye kalkışan ve proletaryayı iktidar uğruna dverimci mücadele yolundan saptırmaya gayret eden Kautsky'yi ve öteki dönekleri en sert biçimde eleştirdi.

Demek ki iktidarı elde etme yöntemi ayrı ayrı ülkelerde ve birbirinden farklı dönemlerde ve değişik uluslararası durumlarda aynı olamaz. Herşey sınıf güçlerinin somut ilişkilerine, işçi sınıfının ve onun düşmanlarının örgütlenme düzeyine, işçi sınıfının müttefiklerini herşeyden önce köylüyü kendi safına kazanma yeteneğine bağlıdır. Burada her ülkenin kurumları, görenek ve gelenekleri de hsaba katılmalıdır.

Bu konuyla ilgili olarak Lenin şu noktaya dikkati çekmiştir:

«Marks, biçim sorunlarında, devrimi başarmanın yöntemleri ve yolları konusunda kesin beyanlarda bulunmamıştır. Çünkü o büyük sayıda yeni sorunların ortaya çıkacağını devrim süreci sırasında bütün durumun değişebileceğini, bu değişmenin sık sık ve geniş ölçüde olacağını pek iyi anlıyordu» (Tüm Eserleri, cilt 32 sayfa 316).

İşte Lenin proleteryanın devrimci mücadele taktiğini böyle anlıyordu.

Marks ve Lenin'in görüşlerine göre tarihsel gelişme örneğindeki, silahlı ayaklanma kuralı, ülkenin büyük çoğunluğunda proleteryanın iktidara geçişinin başlıca yöntemi olmalıydı. Barış yoluyla iktidara geçişe gelince, onlar bunu emekçiler bakımından elverişli olan bir istisna sayıyorlardı ve barışçı yolun mümkün olabileceğini hiçbir zaman inkâr etmediler. Lenin her zaman «işçi sınıfının iktidarı barışçı yoldan ele geçirmeyi elbette ki tercih edeceğini» (Tüm Eserleri cilt 4 sayfa 254) belirtmiştir.

Lenin'in, proleteryanın zora başvurma zorunluluğunda kaldığı durumlarda bile devrimin başlıca karakteristiğinin ve zafere ulaşma şartının yıkıcı eylem değil, örgütleyici, kurucu eylem olduğu görüşünü savunduğunu burada belirtmemiz gerekir.

Y.M. Sverdlov'un anılması için yapılan bir toplantıdaki konuşmasında Lenin şöyle der:

«Hiç kuşku yok ki bu yola başvurmadan, devrimde şiddete başvurmadan proleterya zafere ulaşamazdı. Ama gene de kuşku yok ki devrim yolunda şiddete başvurulması ancak devrimin gelişmesinin belirli bir anında, ancak bunu gerektiren özel şartlar bulunduğu zaman zorunlu ve meşru bir devrim yöntemiydi. Oysa ki bu devrimin çok daha derin ve kalıcı bir karakteristiği ve zaferin şartı, proleter yığınların örgütlendirilmesi, emekçilerin örgütlendirilmesi idi; ve şu anda da öyledir. Devrimin en elverişli koşulları, devrimci zaferlerin en derin kaynakları milyonlarca emekçinin bu biçimde örgütlendirilmesidir» (Tüm Eserleri cilt 29 sayfa 763).

Lenin'in zamanından bu yana dünyada durum esas olarak değişti. Bu bakımdan Merkez-Komitemiz bu yeni koşullar içinde aynı Marksist ve Leninist ilkeleri kılavuz edinerek ayrı ayrı ülkelerin sosyalizme geçiş biçimleri sorununu yeni bir ışık altında koyabilir.

Uluslararası durumda kökten değişmelerin ana etkeni güçlü sosyalizm kampının doğması, büyümesi ve sağlamlaşmasıdır. Sovyetler Birliği bir sosyalist güvenlik kordonu kurdu: Büyük Çin ülkesi ve halk demokrasileri de sosyalizmi kurma yolunda hızla ilerlemektedirler. Sosyalist dünya sistemi kurulmuştur, güçlenmiştir ve gelişme halindedir. Kapitalist dünya sistemi ise bunalım içindedir, eskisine oranla zayıflamıştır ve işgal ettiği mevzileri birbiri ardından yitirmektedir.

Kapitalizmin önemli bir yedeği olan sömürge sistemi gün geçtikçe dağılmaktadır. Hindistan, Birmanya, Endonezya, ve Mısır halkları serbestçe gelişme yolunu tuttular. Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki sömürgeler ve bağımlı ülkeler halkları özgürlük ve tam bağımsızlık uğruna mücadele halindedirler. Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının örgütlenme düzeyi ve sınıf bilinci yükselmiştir.

İçinde yaşadığımız dönemde devrimi gerçekleştirme yolları sorununu incelerken biz de, Marks ve Lenin'in kendi dönemlerinde yaptıkları gibi, varacağımız hükümleri teker teker her ülkede ve dünya ölçüsünde sınıf güçleri ara-

sındaki ilişkilerin doğru olarak değerlendirilmesine dayandırmalıyız. Besbelli ki bugün hiçbir ülke öteki ülkelerin bir ölçüde etkisi altında kalmadan tecrit edilmiş durumda gelişmez.

Lenin'in kendisi, komşu sosyalist ülkelerin var olması koşulunun küçük bir burjuva ülkede barış yoluyla sosyalizme geçişi mümkün kılabileceğini görmüştür. O, bu görüşü ile yalnızca tek olarak ele alınan ülkedeki sınıf güçleri arasındaki ilişkilerin değil, aynı zamanda komşu ülkelerde sosyalizmin zaferlerinin de gözönünde tutulmasını kestediyordu. İşte bu yüzdendir ki Merkez Komitesi raporu bugünkü koşullar altında, ayrı ayrı ülkelerin sosyalizme barış yoluyla geçmesinin mümkün olduğu neticesine varmaktadır. Başka bir deyişle, ayrı ayrı ülkelerde, o ülkelerdeki sınıf güçleri arasındaki ilişkilerin et kisiyle yukarıda anlattığımız genel durumun elverişli bulunması sayesinde, köylülükle ittifakını kuran işçi sınıfı, halkın çoğunluğunu önderliği altında toplayarak ve silahlı ayaklanma olmadan, vatandaş savaşı olmadan, mevcut parlamenter kurumları kullanarak iktidara geçebilir. Kuşku yok ki ancak işçi sınıfı güçlü, iyi örgütlenmiş ve bilinçli durumda ise barış yoluyla devrim olanaklıdır.

Başka hallerde burjuvazinin büyük bir askeri kuvvete ve polis mekanizmasına sahip bulunduğu durumlarda kuşku yok ki burjuvazi, egemenliğini korumak için proleteryayı siyasi mücadeleye girişmeye zorlayacaktır. Proletarya önceden buna hazırlanmalıdır.

Devrimci Marksizm-Leninizmin kurumsal görüşlerinin hayat tarafından doğrulanması, Merkez Komitemizin bu sorunu koyuşunun doğru olduğunu göstemektedir. Lenin'in ölümünden bu yana onu aşkın ülkede sosyalist devrim zafere ulaştı. Bu nasıl oldu?

Çin'i ele alalım. O büyük vatandaş savaşı onlarca yıl sürdü. Devrim orduları uzun bir dönem boyunca yabancı emperyalistlere ve derebeylerle komprador burjuvazinin karşı-devrimci kuvvetlerine karşı çetin, kanlı savaşlar verdiler. Önderliği ele geçiren ve anti-feodal, anti-emperyalist devrimde zaferi silahlı mücadele ile sağlayan proleterya ve komünist partisi, barışçıl araçlarla sosyalizme geçiş olanaklarını sağladı.

Leninizm, Çin'in en değerli milyonlarca evladının kafalarında ve kalplerinde yer etti. Çin halkına sosyalizme giden doğru yolu gösteren Leninizm Çin toprağında da açılıp serpildi ve büyük Çin devriminin deneyi sayesinde daha da zenginleşti.

Biz de Çin komünistlerine, doğunun o büyük ülkesinde sosyalizmi kurma işinde tam başarılar dileyelim.

Yugoslavya'da devrim kendisine özgü bir seyir izledi. Faşist Almanya Sovyetler Birliğine harb açtığı zaman Yugoslavya Komünist Partisi faşist boyunduruğuna karşı ayaklanmanın önderliğine geçti. Yugoslav burjuvazisinin bir kesimi faşizme karşı mücadeleden uzak durarak göç etti, burjuvazinin öteki kesimi ise işgal rejiminin aleti durumuna düşerek faşistlerle birleşti. İşte bunun içindir ki, faşizme karşı Yugoslav çete savaşı, Yugoslavya'ya ihanet etmiş olan burjuvaziye ve derebeylere karşı vatandaş savaşıyla birleşti.

Yugoslav devriminin zaferi, başarıyla sosyalizmi kurmakta olan Komünist Partisiyle ve Yugoslav halkıyla gün geçtikçe artan dostluğumuzun ve kardeşçe ittifakımızın kaynağını oluşturur.

Çekoslavakya'da devrim başka bir yol izledi. Savaştan sonra Çekoslavakya'da meydana gelen elverişli durum sayesinde orada sosyalist devrim barışçı yöntemlerle gerçekleştirildi. Komünistler yalnızca kendilerine yakın olan emekçi partileriyle değil, ortak ulusal cepheyi destekleyen burjuva partileriyle de itifak kurarak iktidarı geldiler. Çekoslavakya halkı devrimi barış yoluyla zafere ulaştırmıştır.

Bulgaristan, Romanya, Macaristan, Polonya ve öteki halk demokrasileri işçi sınıfları da sosyalist devrimin zaferini herbiri kendine özgü yöntemlerle, ancak iç savaşa başvurmaksızın sağladılar.

Böylece komünizm öğretmenlerinin devrimin yalnızca silahlı ayaklanma yoluyla değil, barışçı yöntemler yoluyla da gerçekleşebileceği yolundaki görüşleri tarihin akışı tarafından kesinlikle doğrulanmıştır.

Kapitalist ülkelerdeki kardeş komünist partileri marksizm-leninizmin teorisi, kendi partilerinin tecrübelerinden edindikleri geniş bilgiler ve ülkemiz, Çin ve öteki halk demokrasileri tarafından kaydedilen tarihsel zaferlerin dersleri gibi tükenmez bir bilgi hazinesine sahiptirler.

Sözde teoriciler, doktrinciler ya da politikadan hiç anlamayan bazı kimseler şu soruyu sorabilirler: O halde bu şekilde konulursa marksizmi reformizmden nasıl ayırdedebiliriz, bu, marksizmin revizyonistlerinin durumuna düşmek değil midir?

Reformistler ve revizyonistler her zaman, bu gün olduğu gibi geçmişte de, kapitalist sistemin egemenliğine ilişmeksizin işçi sınıfının mücadelesini ufak tefek reformlara kapitalin işçilere küçük tavizlerine, kapitalizm sistemi altında işçi sınıfının hayat şartlarında önemsiz iyileşmeler sağlamasına indirgemişlerdir. Bunlar özlerinde kapitalizmin savunucuları idiler ve bugün de öyledirler. Bunlar devrimci değildirler, tam tersine iktidarın işçi sınıfı tarafından zaptını, devrimi reddeden ve uzun yıllar boyunca elde edilen ufak tefek kazanımların bir gün sosyalizmi getireceğine inanan evrimcilerdir. Belki bunlardan bazıları kendileri de buna inanmıyorlar, ama halkı böyle aldatmaktadırlar.

Sosyalist partilerin parlamentoda çoğunluk kazandıkları durumlar oldu. Bazı ülkelerde sosyalist hükümetler kuruldu. Bugün de böyle hükümetler var. Ancak böyle durumlard bile işçilerin yararına ufak tefek ödünler koparılmakla yetinildi ve sosyalizm filan kurulmadı, Gerekli olan şey, işçi sınıfının toplumun yönetimini eline alması, işçi sınıfının yalnızca örgütlenme bakımından değil, siyasal kuramsal bakımından da sosyalizm uğruna mücadele etmesi, kapitalistlerin sofralarından atılan ekmek kırıntıları ile doymayıp çoğunluğu ele geçirir geçirmez iktidara dört el sarılarak temel üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermesidir.

Tarihsel materyalizm bize kapitalizmin yerini sosyalizmin almasının, sınıflı toplumun yerini sınıfsız toplumun almasının devrimci bir atılım olduğunu öğretti. Esasta bu geçiş, bir sosyal sistemin yerine bir başkasının devrim yoluyla konması demektir. Bundan ötürü, kapitalizmden sosyalizme her geçiş, toplumsal ilişkilerde her temelden değişme bazı durumlarda etkin olan, bazı durumlarda olmayan, fakat bütün halkın gerçekleştirdiği bir devrimdi. İktidarın halk tarafından zaptı üretim araçları üzerindeki mülkiyetin özel biçimden sosyal biçime geçişi tarihte en büyük devrimdir.

İşte bundan ötürüdür ki, ayrı ayrı ülkelerde barışçı yöntemlerle devrim olanağı sorunu reformizm ile karıştırılmamalıdır. Daima hatırda tutulmalıdır ki, devrim, ister barışçıl yöntemle olsun, ister olmasın her zaman devrim olacaktır; reformizm ise her zaman hiçbir sonuca varmadan yerinde sayma olarak kalacaktır. Bu bakımdan zafere ulaşabilmek için işçi sınıfı, reformizme karşı ve sınıf saflarından reformizmin doğurduğu hayallere karşı, yılmadan, usanmadan mücadele etmelidir.

ASKERİ ÜSLER, ABD ÇIKARLARININ BEKÇİSİDİR

ABD Emperyalizmi Türkiye'den Vazgeçemez

Türkiye'deki Amerikan askeri üslerinin birer casusluk, provokasyon ve saldırı merkezleri olduğunu durmadan vurgulamak gerek. İlginç olan şey şudur: Üslerin bu niteliğini Amerikan emperyalistleri gizlememekte, çeşitli raporlarda bunu, dolaylı olarak da olsa, açıklamaktadırlar. Ama onların yerli işbirlikçileri, bu gerçeği açıklamaktan çekinmekte, halkımızın anti-emperyalist bilinci yüzünden gerçekleri örtbas etmeye çalışmaktadırlar.

MC iktidarı döneminde Demirel'in Amerikan silah ambargosu karşısında aldığı üsleri kapatma kararının bir yutturmaca olduğunu, 21 üssından, öteki burjuva partileri gibi CHP de, ne muhalefette iken ne de iktidarda iken, herhangi bir çaba göstermedi. Açıklama çabası bir yana, CHP ağırlıklı iktidar, şimdi ufak üslup farkları dışında MC döneminin teslimiyetçi politikasını sürdürüyor. Geçen Haziran ortalarında «Türkiye, toprağını saldırgan amaçlar için kullandırmaz» diyen Ecevit, ABD emperyalizminin baskılarına dayanamamış ve dört ana askeri üs'ten ancak 5 tanesini çalışmadan alakoyduğunu, geri kalan 16 üssün faaliyetini sürdürdüğünü. Türkiye kamu oyu yıllar sonra Amerikan basınından öğrenebildi.

Aslında Türkiye'de ilerici kamuoyu üslerin tümüyle kapatılmadığını bilmiyor değildi. Ama bu gerçeğin ayrıntılarıyla açıklanma-

TÜSTAV

sün açılmasını onaylamıştır. Verilen ödün açıktır. O kadar ki, geçen Ağustos ayında iktidar sözcülerince yapılan açıklamalarda, ambargo kalktıktan sonra üs'lerin hemen açılamıyacağı, daha sonra yapılacak bir anlaşma ile açılabileceği vurgulanırken, geçen ay bu kararda bile direnilememiş, Washington'un isteklerine boyun eğilmiştir.

Ancak üs'ler açıldıktan sonradır ki ABD denetimindeki IMF ve diğer uluslararası mali kuruluşların işaretiyle Türkiye üzerindeki ekonomik abluka bir ölçüde kaldırıldı. Şimdi bu abluka tehdidi altında, dış politika sorunlarıyla birlikte ABD ile Türkiye arasındaki Karşılıklı Savunma Anlaşması görüşmelerine başlanacaktır. Görüşme masasında ABD'nin elinde eskisinden daha büyük kozların bulunduğu bir dönemde kimin ağır basacağı şimdiden bellidir.

Ambargonun kalkması ve üs'lerin açılmsaıyla Türk - Amerikan ilişkilerinde yeni ve olumlu bir dönemin başladığını söyleyen Ecevit, temelde Menderes'lerin, Demirel'lerin eski politikalarından farklı bir çizgide değildir. Çünkü silah ambargosundan önce olduğu gibi, şimdi de Amerikan silahlarının kullanılışı şarta bağlıdır. Ecevit silah ambargosunun şartlı olarak kaldırılmasını kabul etmiştir. Bir bölümü Amerikan uçaklarıyla Türkiye'ye gelmeye başlıyan silahlar, yine Washington'un izin verdiği yerlerde kullanılabilecektir. Aksi halde Türkiye yine 3,5 yıl önce olduğu gibi cezalandırılabilecektir. Yani Türkiye hem ABD emperyalizminin Ortadoğudaki çıkarlarının bekçiliğini yapacak, hem de bu bekçilik için emperyalizmin denetimindeki uluslararası bankalardan dilendiği borç paralardan ABD'ye avuç dolusu para verip silah satın alacaktır.

Emperyalist sistem içinde gittikçe artan bu bağımlılık ilişkileri Türkiye'nin tüm ekonomik sorunlarında daha açık olarak görülmeye başlanmıştır. Bilindiği gibi IMF ekonomimizdeki gelişmeleri periyodik bir biçimde denetlemekte ve yönlendirmektedir. İktidarın bazı yabancı şirketlerin malları üzerindeki kamulaştırma eğilimleri, ABD'den yapılan tehditlerle, hatta resmi yazılarla önlenmiştir. ABD emperyalizmi ve diğer batılı ülkeler Türkiye'ye ihtiyatlı bir biçimde yeni krediler açmaya karar vermişlerdir. Ama bu astarı yüzünden pahalı sözde yardımlarla Türkiye'ye daha ağır ipotekler konmak istendiği açıktır.

Son yıllarda bazı yayın organlarında ABD emperyalizmi açısından Türkiye'nin eski öneminin kalmadığı biçiminde yorumlara rastlandı. Özellikle casus uyduların iyice geliştirildiği son dönemlerde Türkiye'deki Amerikan üs'lerinin öneminin iyice azaldığı biçiminde yorumlar yapıldı. Son olaylar bu yorumların geçersizliğini iyice açığa çıkartmıştır. Türkiye'de Amerikan çıkarları azalmamış aksine artmıştır. ABD, Ortadoğuda yeni mevziler kazandığı halde bu böyledir. Bu konuda yanılgıya düşmek vahim bir hata olur.

Herşeyden önce, ABD emperyalizmi Türkiye'yi sosyalist ülkelere karşı ileri bir karakol olarak denetimde bulundurmak istemektedir. Sosyalist ülkelerde olduğu kadar Ortadoğudaki Arap Ulusal kurtuluş hareketlerine karşı da Türkiye'nin elde tutulması ABD için büyük önem taşımaktadır. Ayrıca Ortadoğu'yu denetim için Kıbrıs üzerinde söz sahibi olabilmek, Türkiye üzerindeki askeri ve ekonomik baskıların arttırılmasını gerektirmektedir. 17.10.1978 tarihli gazeteler Amerikan deniz piyadelerinin Lübnan'a müdahale etmek üzere Kıbrıs'taki İngiliz üs'lerine indiklerini yazıyor. Kıbrıs görüşmelerinde kuşkusuz bunun etkileri görülecektir.

ABD için asıl hedef yalnızca Türkiye değil, Ortadoğu'nun tümüdür. Ve burada ön sırayı Ortadoğu petrolleri almaktadır. Petrol kaynakları gittikçe azalan ABD için Ortadoğu petrolleri yaşamsal bir sorundur. Dünyadaki petrol rezervlerinin % 60'ına sahip olan Ortadoğu ve Afrika ülkelerinin son yıllarda artan önemi buradan ileri gelmektedir. ABD, Ortadoğu'da elde bir saydığı İsrail ile gerici Arap rejimlerinden başka ilerici Arap ülkelerini yanına çekmeye çalışırken, bir yandan Ortadoğu petrollerini denetim altında tutmakta, öte yandan gerici rejimlere bıraktığı petrol gelirini silah ticareti aracılığıyla geri almaktadır. Başkan Carter'ın silah ticaretini azaltma vaadleri sözde kalmıştır. ABD'nin 1977 yılındaki silah ihracatı 12,8 milyar dolarla rekor düzeye ulaşmıştır. ABD'nin dünyadaki en büyük müşterileri üç Ortadoğu ülkesidir. Bunların arasında 4,13 milyar dolarlık silah satın alan Suudi Arabistan başta gelmektedir. İran 2,59 milyar dolarla ikinci, İsrail 1,32 milyar dolarla üçüncü sırada yer almaktadır. Petrolden sağlanan kârlarla birlikte rakkamlar ABD ekonomisi için Ortadoğunun önemini açıkça göstermektedir.

Başta petrol ve silah ticareti ile Ortadoğu pazarını iyice avucunun içine almaya çalışan ABD emperyalizmi için bir Ortadoğu ülkesi olan Türkiye, önemi gittikçe azalan bir ülke olamaz. 27 Mart 1977 tarihli Amerikan Kongresi Dış İlişkiler Alt Komisyonu raporunda «ABD, üs'ler konusunda Türkiye'den vazgeçemez» deniyordu, raporun gerekçesi şu: «Çünkü Türkiye'deki tesislerden toplanan bilgileri başka merkezlerden veya uydulardan toplamak mümkün değildir.» Bir anlamda Türkiye'deki üs'ler Akdeniz'deki Amerikan 6. filosunun ileri karakollarıdır.

Demek ki Türkiye ABD'nin Ortadoğu'daki askeri çıkarları açısından büyük önem taşıyor. Ama bunun yanında Türkiye pazarının ABD emperyalizmi için ifade ettiği ekonomik çıkarları da küçümsenemez. Bir araştırmaya göre, Türkiye'deki toplam 2,5 milyar liralık yabancı sermayenin 1,5 milyar gibi en büyük bölümü Amerikan kökenlidir. Bu Türkiye'deki Amerikan çıkarlarının önemini açıklar. Geçen ay Türkiye'ye Dışişleri Bakanlığı'na yazdığı bir yazıyla Amerikan yönetimi, yabancı sermaye konusunda herhangi bir kamulaştırma yoluna gidilmesi halinde «hükümetlere yardımı erteleyeceğini, kredilerin engelleneceğini ve ticari avantajlardan yoksun bırakılacağını» bildirmiştir. Bu küstahça tehdide karşı hiç bir resmi tepki gösterilmemiştir.

Aynı araştırmaya göre Türkiye'deki ABD kökenli yabancı firma sayısı, yatırım miktarları bilinmektedir ama bunların yurtdışına transfer ettikleri kârları gösteren resmi hiç bir belge bulunmamaktadır. Bu ayrıcalıklara karşın emperyalistlerin kâr hırsının sonu gelmemekte ve yabancı sermaye mevzuatındaki ufak engellerin de ortadan kaldırılmasını istemektedirler. Son yıllarda ABD ve AET çevrelerinde sözü edilen bürokratik engeller bunlardan biridir.

Türkiye'ye yapılan sermaye ihracı emperyalist sömürünün sadece bir parçasıdır. Türkiye pazarının perişanlığını daha açık bir biçimde gösteren şey, sanayii ithal malı ham madde ve ara mala bağımlı olan Türkiye'nin ihracatı ile ithalatı arasındaki farkın 4 milyarlık dolara çıkmasıdır. Bu yılda yüz milyar Türk Lirası açık demektir.

ABD emperyalizminin Türkiye.deki ekonomik çıkarları bununla kalmaz, CHP ağırlıklı iktidar Carter'ın NATO'ya dikte ettiği «Uzun Vadeli Savunma Programı»na Türkiye'nin de girmesini kabul etmiş ve Amerikan silahlanma politikasının yörüngesine daha da girmiştir. Bu silahlanma politikasıyla Avrupa'nın en yoksul iki ülkesi Türkiye ve Yunanistan en yüksek silahlanma yükünü taşıyan iki ülke olmaya devam edeceklerdir.

Türkiye, yıllardan beri savunma giderleri en yüksek NATO ülkesidir, Yunanistan ise kişi başına en yüksek savunma giderleri yüklenen NATO üyesidir. Ve bu iki ülke silahlanma giderleri açısından da ABD emperyalizminin katmerli sömürüsü altındaki bağımlı ülke durumlarını sürdüreceklerdir.

Türkiye, aynı zamanda en fazla yabancı askeri üs bulunduran Akdeniz ülkesidir. Ve bellidir ki bu askeri üsler sadece sosyalist ülkelere ve Ortadoğu'daki ulusal bağımsızlık hareketlerine karşı değil, Türkiye pazarındaki ABD çıkarlarını korumak için ayakta tutulmaktadır. Bu nedenle hükümet yetkililerinin yurdumuzdaki NATO ve Amerikan üslerinin saldırgan amaçlar için kullandırılmayacağı biçimindeki sözleri kimseyi kandıramaz. Birçok ülkede yaşanan deneyler göstermiştir ki yabancı üsler başka ülkelere yapılan saldırılardan önce o ülkenin işbirlikçilerini ayakta tutmak için ABD emperyalizminin korumaya çalıştığı provokasyon merkezleridir. ABD'nin «dolaylı saldırı» teorisi ile işbirlikçilerin çağrısına uyarak o ülkenin ulusal bağımsızlıkçı hareketlerini nasıl ezdiği bilinmektedir. Bu nedenle üsler sadece komşularımızla ilişkilerimizi ilgilendiren bir sorun değil doğrudan doğruya bağımsızlık ve demokrasi hareketimizi ilgilendiren bir sorundur. Üstelik bugün Türkiye'nin gündeminde tutulmak istenen bir faşist komplo sorunu ortada iken NATO ve Amerikan üsleri sorunu daha da önem kazanmaktadır.

TÜSTAV

CUMHURİYET NEYİ TEMSİL EDER?

Bundan 55 yıl önce, tarihte ilk kez, emperyalizmi bir ulusal kurtuluş savaşında yenmiş olan Türkiye, Cumhuriyeti ilân etti. Cumhuriyetin ilânı kurtuluş savaşının doğal sonucudur. Kurtuluş savaşı koşullarında feodal üstyapı kurumları, sultanlığı ile, halifeliği ile, Şeyh-ül İslâmlığı ile Türkiye'nin devlet olarak varlığına son vermeye kararlı olan emperyalizm ile işbirliği etmiştir. Padişah ve halife ulusal kurtuluş hareketine açıkça karşı çıkmış, Şeyh-ül İslâm Mustafa Kemal için «Katli vaciptir» yolunda fetva vermiştir.

Bu koşullarda Türkiye'nin önüne dikilen ikilem şuydu: Ya sultanlık - halifelik ve feodal üst yapının öteki kurumları yerinde bırakılacak, dolayısıyla zafere ulaşmış olan kurtuluş savaşının Türkiye halkına sağladığı kazanımlardan emperyalizme büyük tavizler verilecekti; yada savaşın sağladığı bu kazanımlar korunacak ve bu feodal üstyapı kurumları ortadan kaldırılacaktı. Bir başka deyişle, ya iktidar emperyalizmin işbirlikçileri ile bölüşülecekti, yada kurtuluş savaşını yönetmiş olan kadro tümüyle iktidara sahip çıkacaktı.

Cumhuriyetin ilânı bu soruna kurtuluş savaşının yönetici kadrosu lehine olarak kesin çözüm getirdi. Bu, tarihimizde önemli bir ileri adımdır. Sonraki ters yönde gelişmeler ve Kemalistlerin anti-feodal devrimi köklü bir toprak reformu ile kesin çözüme bağlamaya yanaşmayıp yalnızca üstyapı reformları ile yetinmeleri olgusu, Cumhuriyetin ilanının ilerici niteliğini görmezlikten gelmemize neden olamaz.

Bundan 55 yıl önce dünyada burjuva demokratik devrimin bir ürünü olan cumhuriyet rejimlerinin sayısı sınırlıydı. Avrupa'da bile bir çok ülkenin siyasal düzeni halâ krallıktı. Koca Balkanlarda tek cumhuriyet Türkiye idi. Öteki Balkan ülkeleri çoğu yabancı kökenden kralların hükmü altında idi. Asya, Afrika ülkeleri sömürge yada yarı-sömürge durumunda idiler. Bu koşullarda tarihte ilk başarılı ulusal kurtuluş savaşını vermiş olan Türkiye'nin, coğrafya ve tarihsel köken bakımından bir doğu ülkesi olan Türkiye'nin cumhuriyet rejimini benimsemesi ve bu ülkenin ,ilk ve tek sosyalist ülke Sovyetler Birliği çevresinde emperyalistlerin tampon devletlerden oluşan bir «sıhhi kordon» kurdukları dönemde, emperyalistlere meydan okurcasına SSCB ile dostluk ve iyi komşuluk ilişkileri kurması olgusu önemlidir.

Cumhuriyetin ilânının Türkiye'de ve dünyada temsil ettiği şeye bugünün koşullarında bağlı kalmak demek, anti-emperyalist ve anti-feodal tutum ve davranış içinde olmak, bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadelede yerini almak demektir.

Nedir bugünkü durum? 1920'lerde kapitalist dünya pazarı içinde en bağımsız ülkelerden biri olan Türkiye, bir uçtan bir uca Amerikan saldırı üsleri ile donanmış, ekonomik yaşamını sürdürmesi IMF gibi, Dünya Bankası yada AET gibi emperyalist kurumların sadakalarına bağlı, yabancı tekellerin ve onların işbirlikçilerinin sömürü ve tahakkümü altında bir ülkedir. Türkiye'de egemen güçler zamanla cumhuriyeti anti-emperyalist ve anti-feodal içeriğinden soyutlamış ve ülkeyi bağımlı kapitalizm altında bunalımlardan bunalımlara, dar boğazlardan dar boğazlara sürüklenen bir toplum durumuna düşürmüşlerdir.

Bu durumda «Cumhuriyetimizin 55'inci yıl dönümü kutlu olsun» demeye hakkımız yoktur. Buna hak kazanmak için Türkiye'yi, en azından 1920'lerdeki kadar anti-emperyalist ve demokratik politikaya kavuşturmamız gerekiyor.

TÜSTAV